

FRAN KOŠIR:

Polamančev Jurče.

Polamančev Jurče je pred nedavnim dovršil štirinajsto leto. Klohuk je zavihtel ter dejal: „Šola, bodi zdrava!“

Tudi prifrknjen je bil baje malo naš Jurče, in nekateri so celo trdili, da mu v glavi nemara manjka toliko, kolikor bi lahko pripeljal v samokolnici okolo Boča.

Kazal ter tudi imel pa je Polamančev Jurče veliko veselje do črevljarstva. Dado ga zato v uk Smolétovemu Blažu.

Minilo je leto in dan. In Jurče se je že naučil marsikaj, da, tudi pozkusil; osobito večkrat črevljarjevo — kneftro.

Nekega večera, preden odide mojster Smolè spat, veli učencu Jurčku, naj vrže kapico na črevelj. „Bom že,“ pravi Jurče ter vošči svojemu gospodarju lahko noč. Potem pribije precej visoko v steno žrebelj ter jame metati svojo kapo nanj. Metal je in metal ter metal do polnoči. Tedaj pa se prebudi črevljar. Videč, kaj dela Jurče, ga tako ujezi, da takoj drugi dan odpusti učenca Polamančevega Jurčka.

Luna.

Tam po nebu plovem,
tja med zvezde jasne,
pa poslušam sladke pesmi,
pesmi miloglasne.

Bajke spe mi v bledih krilih,
bajke čarovite —
sanje; v krilih so pravljice
vam prelestne skrite.

Ah, in pošljem v žarkih svojih
jih na postelj vsako,
v borno kočo, kraljevo palačo,
vsem ljudem enako ...

Andrej Rapè.

